

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/958/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

201/2013. (VII. 3.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) I. r. panaszos képviseletében II. r. panaszos¹ által 2012. szeptember 3-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2013. július 3-án – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A II. r. panaszos a leánya, az I. r. panaszos képviseletében 2012. december 3-án postai úton terjesztette elő a panaszbeadványát, majd 2012. december 7-én azt kiegészítette és saját sérelmeit is előadta.

I.

1) A II. r. panaszos a panaszbeadványában előadta, hogy 2012. november 3-án a Nyugati téri aluljáróban egy mozgóárustól vásárolt a lányának, az I. r. panaszosnak egy diákbérletet 3850 Ft-ért. 2012. november 28-án a lánya a metrómegállótól hívta fel, hogy megállították az ellenőrök és azt állítják, hogy hamis a bérlet. A helyszínre rendőrt hívtak és a II. panaszos is oda indult. A metrómegállótól aztán beszállították őt és a leányát a rendőrök a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságra, ahova kb. 15 órakor érkeztek meg. Az I. r. panaszost elvitte egy rendőr, míg a II. r. panaszost egy váróba kísérték. A II. r. panaszos úgy gondolta, hogy csak kérdeznek egy-két dolgot az I. r. panaszostól, és aztán mehetnek haza. A II. r. panaszos a váróban várt közel 18 óráig, amikor közölték velük a rendőrök, hogy egy másik

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Rendőrkapitányság fog eljárni a továbbiakban az ügyben és majd onnan keresik őket. Miután elhagyták a kapitányság épületét az I. r. panaszos elmesélte, hogy mi történt vele az épületben. Előadása szerint először egy szobába vitték, ahol egy rendőr és egy rendőrnő elkérte az adatait, kipakoltatták a táskáját, a telefonját szétszedték, a cipőfűzőjét elvették. A férfi rendőr ezután kiment a szobából és a rendőrnő szólt az I. r. panaszosnak, hogy vetközzön le. Az I. r. panaszos levette a pólóját, majd a rendőrnő megtapogatta a pólóját, hogy nincs-e benne valami. A nadrágját és a fehéreneműjét is le kellett bokáig tolnia. Miután pucéran állt, le is kellett guggolnia. Az I. r. panaszosnak ez rendkívül kellemetlen volt, mert éppen menstruált is. Miután felöltözött az I. r. panaszos, bekísérték egy cellába, ahol csak egy pad és egy szivacs volt, ami tele volt körömdarabokkal. Az I. r. panaszos ezt követően 2 és fél órát ült a padon anélkül, hogy hozzá szóltak volna.

Ezután 18 órakor átadták az I. r. panaszost a rendőrök az édesanyjának (II. r. panaszos) és közölték velük, hogy ők nem tudnak az ügyben tenni semmit, és [...] Rendőrkapitányság jár el a továbbiakban.

A II. r. panaszos megalázkodónak tartja a fenti eljárást és álláspontja szerint az nem is volt jogszerű egy tizenhét éves lánnyal szemben. Előadta még, hogy az I. r. panaszost annyira megviselték a történetek, hogy másnap nem is ment iskolába.

2) A II. r. panaszos 2012. december 7-én előterjesztett beadványában a korábbi beadványát az kiegészítette és egyúttal a maga nevében is panaszt kívánt tenni. A II. r. panaszos úgy nyilatkozott, hogy az események kezdetekor a biztonsági szolgálat hívta fel és kérték, hogy menjen a helyszínre, mert rendőrt hívtak a hamis bérletszelvény miatt. Amikor a helyszínre ért, a panaszos a Budapesti Közlekedési Vállalat (továbbiakban: BKV) irodájában volt két rendőrrel és két biztonsági őrrrel. A rendőrök itt azt mondták, hogy a hamis szelvény miatt be kell vinniük az I. r. panaszost, végül kb. 14 óra 55 perckor érkeztek a kapitányságra. Miközben a II. r. panaszos a kapitányságon az I. r. panaszosra várt, többször is megkérdezte a rendőröket, hogy mi történik és mennyit kell még várnia, de csak olyan tartalmú válaszokat kapott, hogy még várni kell, mert sokan vannak előtte és papírmunkát végeznek.

Kiegészítő beadványában sérelmezi, hogy rendőrségi tartózkodásuk során a jogaikról nem oktatták ki sem az I. r., sem a II. r. panaszost. Kb. két óra elteltével az I. r. panaszoshoz lépett az egyik rendőr azok közül, akik bevitték, és megkérdezte, hogy hol vették a hamis bérletet és mikor. Elmondta, hogy a bérletet a Nyugati téri aluljáróban ő vette egy mozgóárustól 2012. november elején. A mozgóárus hivatalosnak tűnő árusító helyszín volt, a Budapesti Közlekedési Központ (továbbiakban: BKK) lógójával ellátva, a bérletet a BKV által hivatalosan meghirdetett áron vette, a vásárlásról számlát kapott. Ezt a vallomást a rendőr a saját noteszában rögzítette, majd elment.

Miután 18 órát követően az I. r. panaszost elengedték, ő elmondta a II. r. panaszosnak, hogy egy kis irodaszerűségbe vitte őt szétválasztásuk után egy rendőr és egy rendőrnő. Ott a személyes adatait kérdezték, utána a férfi rendőr kiment a szobából. A női rendőr utasította, hogy vegye le a pólóját, megtapogatta a mellét és a melltartóját, le kellett tolnia a nadrágját és az alsóneműjét, majd a rendőrnő a háta mögé állt, majd rászólt, hogy meztelenül guggoljon le, ezután felállhatott, és felöltözhett. Leltárba vették a nála lévő dolgokat, majd egy koszos cellába kísérték és bezárták, ahonnan 18 óra körül engedték ki. Az I. r. panaszostól a rendőrségi tartózkodás során semmit nem kérdeztek, a jogairól nem tájékoztatták. Egy, a cella előtt elhaladó civil ruhás rendőr viszont azt „tanácsolta” neki, hogy „mondja azt, hogy találták

a bérletet, mert az anyjának lesz baja belőle, ha nem ezt mondja.” Végül csak annyit közöltek velük a rendőrök, hogy majd a [...] Rendőrkapitánysága veszi át a nyomozást.

A II. r. panaszos szerint a rendőrség indokolatlanul és megalázóan viselkedett a kiskorú I. r. panaszossal. Az I. r. panaszos jó tanuló, csendes, visszahúzó típus, a rendőrökkel mindvégig együttműködő volt, így semmi nem indokolta azt a megalázó elbánást, hogy őt levetkőztessék, és cellába zárják. A gyereket teljesen megfélemlítette, hogy bezárták, és senki nem szólt neki arról, hogy ez miért történik, meddig fog tartani és a II. r. panaszossal sem tudott ez idő alatt kapcsolatba lépni. A történetek lelkileg nagyon megviselték, másnap iskolába menni sem tudott.

A rendőrség intézkedését jogszerűtlennek, aránytalanul és indokolatlannak tartja. Egyrészt úgy gondolja, hogy sem a „bűncselekmény” súlya, sem a kiskorú lánya magatartása nem indokolta, hogy őt levetkőztessék, vagy bezárják. A rendőrség intézkedése aránytalan volt, a gyermeknek súlyos lelki megrázkódtatást okozott. Másrészt indokolatlan volt a rendőrség intézkedése már az elejétől fogva, ha tudták, hogy ők ezzel az ügyel „nem tudnak mit kezdeni”, mégis „rabosították” és fogva tartották a lányt. Harmadrészt az ügyel kapcsolatban semmilyen érdemi tájékoztatást nem kaptak, elmaradt a jogaikról szóló kioktatás és a tanúvallomása jegyzőkönyvezése is. Csupán a mellékelt dokumentumokat bocsátották az I. r. panaszos rendelkezésére: egy igazolást a fogva tartásáról, egy határozatot a lefoglalás elrendeléséről, egy jegyzőkönyvet a letéti tárgyakról. Negyedrészt jogszabálysértő volt az is, hogy a lányát hamis tanúvallomás tételére próbálták rávenni, ráadásul a törvényes képviselője jelenléte nélkül.

Búcsúzóul a rendőrségen még annyit mondtak a II. r. panaszosnak, hogy a gyámügyet kiküldik hozzájuk, továbbá az iskolában fognak jelentkezni, illetve a panaszosnak kell majd bebizonyítania azt, hogy nem tudta, hogy hamis a bérlet, és ha ez nem sikerül, akkor 20-30 ezer forint bünygyi költség is őt fogja terhelni.

A II. r. panaszos megjegyzi még, hogy a bérleten szemmel láthatóan minden azonosító megvolt (pl. a fényes csík, dátum). A BKV ellenőrei is úgy észlelték azt, hogy hamis a bérlet, hogy egyfajta „lézerfényel” rávilágítottak az ellenőrzés során és ekkor derült ki, hogy a bérlet nem rendelkezik bizonyos, szabad szemmel nem látható azonosítókkal. Ebből kifolyólag nem tudja, hogy a rendőrségen elmondottakon túl mivel tudná azt bizonyítani, hogy a bérlet megvásárlásakor nem tudta azt, hogy az hamis lenne.

Fentiek alapján kéri, hogy a Testület vizsgálja ki az ügyet, mert álláspontja szerint sérült többek között a tisztességes eljáráshoz való joguk, az I. r. panaszos emberi méltósághoz való joga, továbbá a rendőrség eljárása a megalázó bánásmód tilalmába is ütközött.

A II. r. panaszos nem járul hozzá, hogy amennyiben a Testület állásfoglalásában azt állapítja meg, hogy a panaszban foglalt intézkedés vagy cselekmény alapvető jogaikat nem vagy csak csekély mértékben sérti, a panaszt további kivizsgálásra az eljárást fogantató rendőri szervhez átvessék.

3) A II. r. panaszos a beadványához csatolta a lefoglalás elrendeléséről szóló határozatot, eszerint a panaszostól lefoglaltak egy darab hamis, tanulóknak szóló BKK bérletet.

4) A II. r. panaszos csatolta továbbá a letéti tárgyakról 2012. november 28-án felvett jegyzőkönyvet, amelynek részletes ismertetésétől a Testület eltekint. A letétbe vett tárgyakat a panaszos a jegyzőkönyv szerint 2012. november 28-án 17 óra 45 perckor kapta vissza.

5) Az előállítás időtartamáról szóló igazolás szerint az I. r. panaszos előállítása 2012. november 28-án 15 órától 17 óra 45 percig tartott. Az előállítás ideje alatt panasz, illetve sérülése a panaszosnak nem keletkezett.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) Az elfogás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszost 2012. november 28-án 15 órakor a rendőrök (L. T. r. ftorm. és Sz. B. r. örm.) a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján a ruházatát átvizsgálták, és az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján előállították. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak. Az események rövid leírásaként a jelentés rögzíti, hogy a rendőrök 15 óra körüli időben K. A. r. törm. ügyelvezető-helyettes utasítására, Sz. B. r. örm.-rel jelentek meg a Klinikák metrómegállónál, mivel onnan bejelentés érkezett, hogy egy fiatal nő hamis BKK bérletigazolvánnyal utazott és a személyt az ellenőrök visszatartják.

A rendőrök a helyszínen felvették a kapcsolatot M. Z.-vel, a DDTH Biztonsági szolgálat BKK ellenőrével, aki elmondta, hogy az I. r. panaszos hamis bérlettel akarta igénybe venni a BKK szolgáltatását, de ő felismerte a bérlet hamis voltát, ezért a biztonsági irodába kísérték az I. r. panaszost és értesítették a rendőrséget. A helyszínen tartózkodott továbbá a BKK részéről Sz. A. felszíni jegyellenőr is. A két személy közösen elmondta, hogy a kérdéses jegy nem tartalmazza a BKK bérleteknél használt ún. bújtatott ezüst szálát, amely szaggatottan jelenik meg a bérleteken BKK felirattal, valamint a tanuló bérleteken lévő fehér T betű alatti narancssárga felfestés árnyalata nem megfelelő, és UV fény alatt a rajzolatok nem egyeznek egy eredeti példányával (ezt a helyszínen leellenőrizték).

Ezt és a jogaira történt figyelmeztetést követően a rendőrök intézkedés alá vonták a visszatartott hölgyet, azaz az I. r. panaszost. A nevére kiállított személyazonosító igazolványával hitelt érdemlően igazolta magát, a körözési rendszerben nem szerepelt. Elmondta, hogy a bérleteit mindig az édesanyja vásárolja neki, tudomása szerint ezt a bérletét a Nyugati téri aluljáróban vette, nem volt arról tudomása, hogy hamis.

Az intézkedés során a helyszínre érkezett az I. r. panaszos édesanyja, akit az I. r. panaszos a rendőrök helyszínre érkezése előtt már telefonon értesített. Az I. r. panaszos édesanyja elmondta, hogy a bérletet november 3. napja körül vásárolta a Nyugati téri aluljáróban egy férfitől, az azon feltüntetett 3.850 Ft ellenében, eszébe sem jutott, hogy az nem valódi, mivel a megszokott áron vásárolta. Egyebet az ügygel kapcsolatosan elmondani nem kívánt.

A helyszínen történeteket a rendőrök jelentették Józsefváros központnak. Az ügyeletes tiszttel (M. R. r. hdgy.) történt egyeztetést követően arra kaptak utasítást, hogy az I. r. panaszost

fogják el, az édesanyját és a BKK ellenőrt (M. Z.) pedig szállítsák be a kapitányságra meghallgatás céljából. A rendőrök az utasításnak eleget tettek.

Az I. r. panaszost a kapitányság épületében, az ügyeletes tiszt jelenlétében Cs. G. r. törm. fogdaőrnek sérülés- és panaszmentesen átadták.

A védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés a 23/2003. (I.24.) BM-IM együttes rendelet 4. § (4) bekezdése alapján 2012. november 28. 15 órakor megtörtént. Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról a tájékoztatót és az előállítás idejéről az igazolást átadták. A panaszos az előállító egységben történő elhelyezéssel kapcsolatban a 19/1995. (XII. 13.) BM. rendelet 2.§ (8)-(9) bekezdése, a 19/1996. (VIII.23) ORFK utasítás 36/A. pontja alapján jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta.

A parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint az I. r. panaszos igazoltatása, ruházatának átvizsgálása és előállítása jogszerű, szakszerű és arányos volt.

2) L. T. r. főrm. 2013. március 25-én kelt jelentésében előadta, hogy 2012. november 28-án 7 és 19 óra közötti időben gépkocsizó járőrszolgálatot látott el a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság illetékességi területén. Szolgálat teljesítése során 15 óra körüli időben K. A. r. törm. ügyeletesvezető-helyettes utasítására, Sz. B. r. őrm.-rel a Klinikák metrómegállóhoz mentek, mivel onnan bejelentés érkezett, hogy egy fiatal nő hamis BKK bérletigazolvánnyal utazott.

A helyszínen a rendőri intézkedésre az Rtv. 13. §-a alapján került sor, az intézkedést a napszaknak megfelelő köszönést és tiszteletadást követően, az Rtv. 20. § (1) bekezdésében foglaltak szerint kezdték meg, amelynek keretében intézkedés alá vonták az I. r. panaszost, akinek az édesanyja az intézkedés során megjelent a helyszínen. A rendőrök mindkét személyt tájékoztatták arról, hogy miért került sor a rendőri intézkedésre, a jogaikra illetve kötelességeikre történt figyelemztetést követően tájékoztatták őket arról is, hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján további intézkedés megtétele céljából előállítják az I. r. panaszost a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságra, amelyet megértettek és tudomásul vettek, sőt annak lehetőségét is felajánlották az I. r. panaszos édesanyjának, hogy a beszállítás idejére is a lánya mellett maradhat a szolgálati gépjárműben, amely lehetőséggel élt is. Kényszerítő eszköz alkalmazására nem került sor.

A kapitányságra történő előállítást követően a rendőrök az I. r. panaszos édesanyját a kapitányság várótermében leültették, majd az I. r. panaszost M. R. r. hdgy. ügyeletes tiszt jelenlétében a fogdaszolgálat részére sérülés- és panaszmentesen átadták.

Az előállító helységben az előírásoknak megfelelő, kötelező tételes ruházatátvizsgálást Cs. D. r. őrm. hajtotta végre. A személyes szabadságot korlátozó rendőri intézkedésről rendőri jelentés készült, amelyet a r. főrm. nem tud egyébbel kiegészíteni.

3) A lefoglalásról szóló jegyzőkönyv szerint a rendőrök a kapitányság épületében 2012. november 28-án 17 óra 55 perckor ismertették a lefoglalási határozatot az I. r. panaszossal és annak egy példányát átadták neki, ezt követően lefoglaltak tőle 1 db BKK bérletet. A jegyzőkönyvet 17 óra 58 perckor zárták le.

4) M. R. r. hdgy. 2013. március 25-én kelt jelentésében előadta, hogy 2012. november 28-án 9 órától másnap 9 óráig ügyeletes tiszti szolgálatot látott el a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságon. Az I. r. panaszost 2012. november 28-án 15 órakor állították elő a kapitányságra, az előállítás 17 óra 30 percig tartott. Az előállított személy jogairól és kötelezettségeiről szóló tájékoztatókat az I. r. panaszos megkapta a kapitányságon és az előállítás időtartamáról szóló igazolást pedig az édesanyja vette kézhez. Az I. r. panaszost az előállító helyiségben helyezték el, így valóban elkülönítették az édesanyjától, mivel ott csak a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy tartózkodhat. A ruházatátvizsgálás az előállító helyiség orvosi szobájában történt, nem pedig egy irodahelyiségben. Az orvosi szobában a ruházat szakszerű átvizsgálásához szükséges azok levétele és egyenként történő átvizsgálása. Az átvizsgálás során a r. hdgy. nem volt jelen, így nem tudja, hogy panaszolt-e az I. r. panaszos eközben bármit is, de ez az eljárás minden befogadásnál kötelező jellegű tekintettel arra, hogy az előállítottnál maradhat bűncselekmény elkövetéséből származható tárgy vagy önkárosításra alkalmas eszköz. A valóságnak nem felel az a panaszosi állítás, hogy nem kapott tájékoztatást a jogairól, illetve az előállítás várható időtartamáról (az I. r. panaszos meghallgatását ugyanis a r. hdgy. végezte el). Az I. r. panaszos törvényes képviselőjével szintén a r. hdgy. beszélt és adta meg a szükséges felvilágosítást a részére. A Testület azon kérdésére válaszolva, hogy mennyiben fedi a valóságot az a panaszosi előadás, hogy nem felelt meg a higiénias követelményeknek az előállító helyiség, a r. hdgy. előadta, hogy az előállító helyiség higiénias követelményeinek megítélése nem az ő kompetenciája.

5) D. J. r. alezredes 2013. március 26-án kelt jelentésében előadta, hogy az I. r. panaszossal szemben intézkedő, valamint az elsődleges eljárási cselekmények lefolytatásában résztvevő rendőrök közül ketten (Sz. B. r. őrm. és Cs. D. r. őrm.) vidéken töltik szabadságukat, ezért nem tudta őket nyilatkoztatni.

III.

A panaszosok által előadott sérelmek kapcsán a Testületnek mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az Rtv. rendelkezései értelmében a beadvány vizsgálatára rendelkezik-e jogszabályi felhatalmazással.

a) Ennek keretében a Testület először azt értékelte, hogy a panaszt arra jogosult terjesztette-e elő.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”. A (3) bekezdés értelmében az (1) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképessé személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat.

A konkrét esetben a II. r. panaszos részben a rendőrök vele szemben tanúsított eljárását sérelmezi, részben ugyanakkor a gyermekével, az I. r. panaszossal szemben végrehajtott intézkedéseket. A I. r. panaszost érintő sérelmekkel összefüggésben a Testület a II. r. panaszos – képviselőkénti – eljárási jogosultságát az alábbiak szerint vizsgálta meg.

A Testület rendelkezésére bocsátott iratokból megállapítható, hogy az I. r. panaszos 1995. január 23-án született, tehát a sérelmezett események idején még nem töltötte be a tizennyolcadik életévét.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 12. §-a szerint kiskorú az, aki a tizennyolcadik életévét még nem töltötte be, kivéve, ha házasságot kötött. A 12/A. § (1) bekezdése alapján korlátozottan cselekvőképes az a kiskorú, aki a tizennegyedik életévét már betöltötte és nem cselekvőképtelen.

A hivatkozott rendelkezéseket jelen ügyre vetítve megállapítható, hogy az I. r. panaszos korlátozottan cselekvőképesnek minősül, így az Rtv. 93. § (3) bekezdése értelmében helyette jogosult volt édesanyja, a II. r. panaszos törvényes képviselőként panaszt előterjeszteni.

b) A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy a panaszbeadvány határidőben érkezett-e.

Az Rtv. – intézkedéskor hatályos – 93. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanakkor a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni.

A panaszolt esetben megállapítható, hogy a sérelem felismerése – annak jellegéből fakadóan – egybe esett az intézkedés foganatosításának időpontjával, így az Rtv. 93. § (1) bekezdés első fordulata alkalmazásának volt helye. A sérelmezett eseményekre 2012. november 28-án került sor. A II. r. panaszos 2012. december 3-án fordult panaszával a Testülethez. Ezen beadványban csak a leánya, az I. r. panaszos vonatkozásában terjesztett elő panaszt. Az ezt követően, 2012. december 7-én előterjesztett beadványában azonban már a saját sérelmeit is előadta (séreلمezte, hogy nem vettek fel a meghallgatásáról jegyzőkönyvet, illetve nem tájékoztatták a jogairól), és panaszeljárást mind saját, mind az I. r. panaszos képviselőében kívánt kezdeményezni. Noha a II. r. panaszos beadványában nyomatékosította, hogy ez csupán a korábbi panaszának kiegészítése, a Testület álláspontja szerint nem tekinthető annak, hiszen beadványában a II. r. panaszos kiterjesztette a panaszosok személyi körét. A Testület álláspontja szerint a beadvány előterjesztői körének illetően kiterjesztésre csak az Rtv. 93. § (1) bekezdésben meghatározott határidőn belül, azaz jelen esetben 2012. december 6-ig lett volna helye. A panaszos ugyanakkor beadványában nem hozott a Testület tudomására olyan körülményt, amely a késedelme kimentésére szolgált volna.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszt a II. r. panaszos késedelmesen terjesztette elő saját vonatkozásában, így a személyéhez kötődő sérelmek érdemi vizsgálata nem volt lefolytatható.

c) Ezt követően azt vizsgálta a Testület, hogy az I. r. vonatkozásában előterjesztett beadvány valamennyi részére rendelkezik-e hatáskörrel.

Az Rtv. fentebb hivatkozott hatásköri szabályaiból [92. § (1) bekezdése] kitűnik, hogy a Testület nem nyomozó hatóság, így nem jogosult büntetőeljárás lefolytatására a büntetőtörvény szabályaiba ütköző rendőri jogsértések miatt. A rendőrök által elkövetett esetleges bűncselekmények miatti büntetőeljárások vonatkozásában a nyomozó ügyészség látja el nyomozó hatóság feladatát.

Mindezek alapján nem vizsgálta a Testület a panaszosok azon kifogását, hogy egy rendőr hamis tanúzásra kívánta rábírní az I. r. panaszost. **E vonatkozásban a Testület hatáskörének hiányát állapította meg.**

Ugyanakkor a Testület a vizsgálata tárgyává tette az előállítás jogszerűségét, arányosságát, illetve az annak során fogatosított rendőri cselekmények jogszerűségét.

IV.

A Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, illetve az abból levezethető testi integritáshoz, a IV. cikk (1) bekezdésében rögzített személyi szabadsághoz, valamint a XXIV. cikkben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

1) A Testület a panaszos előállításának vizsgálata során az alábbi megállapításokat teszi.

a) A Testület először az előállítás jogalapját vizsgálta.

A rendőrségi iratok szerint az I. r. panaszost az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján állították elő. A hivatkozott jogszabályhely értelmében a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. A fenti rendelkezés a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget, hanem tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont előállítását.

Ahhoz, hogy a Testület a rendőrség által megjelölt előállítási ok megalapozottságáról állást foglaljon, azt kellett mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e az I. r. panaszossal szemben bűncselekmény elkövetésének a rendőrségi fellépéshez szükséges fokú gyanúja, és ha igen, úgy megvalósult-e „tettenérés”.

Az első kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely bűncselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e bűncselekményt, azonban ha – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként bűncselekmény gyanújára hivatkozik – nem végeznél a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a panaszos részéről a bűncselekmény elkövetésének gyanúja felmerülhetett-e.

Ezzel összefüggésben a Testület fontosnak tartja hangsúlyozni: nem abban a kérdésben foglal állást, hogy a panaszos követett-e el bűncselekményt vagy sem, hanem csupán abban, hogy az adott helyen és időben rendelkezésére álló adatok alapján a rendőr gondolhatta-e azt, hogy

panaszossal szemben felmerül a bűncselekmény elkövetésének – a megalapozott gyanú szintjénél alacsonyabb fokú – gyanúja. Amennyiben igen, úgy a rendőri intézkedés akkor is jogszerű lehet, ha utóbb a nyomozás azt állapítja meg, hogy az érintett nem követett el bűncselekményt, vagy a bűncselekmény elkövetése nem bizonyítható.

Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, ezért a Testület itt is a 265/2011. (IX. 14.) számú állásfoglalásában elvégzett fogalomértelmezést követi. Eszerint a Btk. kommentárja szerint a bírói gyakorlat – a tetten ért tolvaj által az eltulajdonított dolog megtartása érdekében alkalmazott erőszak rabláskénti minősülése kapcsán – a tettenérés fogalmát tágan értelmezi, nem csak a cselekmény véghezvitele közbeni leleplezést érti rajta, hanem megállapíthatónak tartja akkor is, ha a bűncselekmény felfedezése a lopás befejezését jelentő elvétel után, de még az elvétel közben történik. Tettenérésnek minősül a lakásbetörés elkövetőjének a folyamatos üldözés utáni, akár a helyszíntől távoli elfogása is, ám a folyamatos üldözés megállapításának feltétele a helyszínről távozó tolvaj *folyamatos* szemmel tartása és *megszakítás nélküli* üldözése. Amennyiben a folyamatos üldözés megszakad, nem beszélhetünk tetten ért tolvajról (lásd: Dr. Belovics Ervin – Dr. Molnár Gábor – Dr. Sinku Pál: Büntetőjog. Különös rész. Harmadik, átdolgozott kiadás. HVG-Orac, Budapest, 2003, 587-588. o.).

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) szerint [127. § (3) bekezdés] a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. A Be. kommentárja is kiemeli, hogy nem csak az minősül tettenérésnek, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a szemtanú elfogja, hanem az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy *üldözés során* elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. o.].

Mind az anyagi, mind az eljárási törvényekhez fűzött kommentárból kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha az Rtv. tettenérés fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk, szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanúk, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve. Amennyiben az elkövető ilyen fajta nyomon követhetősége megszakad, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

A rendelkezésre álló dokumentáció alapján megállapítható, hogy az I. r. panaszossal szemben az alapul szolgáló események miatt a büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: Btk.) 276. §-ba ütköző és aszerint minősülő magánokirat-hamisítás vétségének megalapozott gyanúja miatt indult büntetőeljárás.

A Btk. 276. §-a szerint a magánokirat-hamisítás vétségét követi el az, aki jog vagy kötelezettség létezésének, megváltozásának vagy megszűnésének bizonyítására hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú magánokiratot használ.

A rendőri jelentések szerint az I. r. panaszos hamis bérletszelvénnel vette igénybe a BKK szolgáltatásait. A szelvény hamis voltát a BKK ellenőrei észlelték, mivel azon nem voltak

meg a szükséges egyedi azonosítók (ezüst száll, más volt a tinta stb.). Ezt követően a biztonsági szolgálat emberei visszatartották az I. r. panaszoszt és rendőrt hívtak a helyszínre.

A fenti eseményeket a II. r. panaszos a rendőri jelentéssel egyezően adta elő.

A Testület álláspontja szerint jelen esetben egyrészt fennállt a rendőri intézkedéshez szükséges mértékű gyanúja a magánokirat-hamisítás vétségének, az I. r. panaszos maga sem tagadta, hogy a kérdéses bérletszelvénnel utazott, másrészt megvalósult a Btk. kommentár által megkívánt folytonosság is, hiszen a BKK ellenőrei a cselekmény megvalósulását (azaz a hamis irat felhasználását) nyomon követték, és az I. r. panaszos a rendőrök kérkezésekor is a helyszínen tartózkodott.

A fentiek okán a Testület arra a megállapításra jutott, hogy a rendőrség mérlegelés nélküli intézkedési kötelezettségének eleget téve, kellő jogalap birtokában döntött a panaszos tettenérés alapján történő, az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerinti elfogásáról és előállításról, ezért nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

b) Mivel a Testület az előállítás jogalapját megfelelőnek találta, a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az intézkedés megfelelt-e az arányosság követelményének.

Az Rtv. 15. §-a szerint ugyanis a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése értelmében a „rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”

A Szolgálati Szabályzat 30. § (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. § (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás tanúsítja, hogy az I. r. panaszos előállítása 2012. november 28-én 15 órától 17 óra 45 percig, tehát 2 és háromnegyed órán keresztül tartott. Az ügyeletes tiszt jelentése ettől eltérően a 15 óra és 17 óra 30 perc közti időintervallumot jelöli meg.

A Testület rendelkezésére álló információk alapján tehát az I. r. panaszossal szembeni rendőri intézkedés 15 órakor kezdődött. A helyszínen tartózkodókat igazoltatták, meghallgatták, majd a panaszosokat és a BKK ellenőrt beszállították a rendőrkapitányságra. Az I. r. panaszos 17 óra 45 perckor kapta vissza a személyes tárgyait, majd szabadították. Ezt követően 17 óra 55 perckor átadták a lefoglalásról szóló határozatot az I. r. panaszosnak, illetve lefoglalták tőle a bérletszelvényt. Az eljárási cselekmény 17 óra 58 perckor fejeződött be.

Az előállítás indokaként – ahogy azt az előző pontban már részletezte a Testület – a rendőri szerv azt jelölte meg, hogy a tettenérés következtében további intézkedések végrehajtása véget vitték be a panaszost a rendőrkapitányságra. A rendőri jelentések szerint a panaszos közel három órát töltött el úgy a kapitányságon, hogy vele szemben a lefoglaláson kívül egyéb eljárási cselekményt nem fogantatosítottak.

A Testület kifejezett kérése ellenére sem csatolta a rendőrség az előállítás ideje alatt keletkező dokumentumokat, így nem állapítható meg, hogy az I. r. panaszosnak az előállítással kapcsolatos tájékoztatása, nyilatkoztatása, a tárgyai letétbevétele mennyi időt vett igénybe. A rendőri szerv illetően hallgatása, valamint erre az időszakra vonatkozó bármiféle – a Testület birtokában lévő – érdemi eljárási cselekményről készült dokumentáció hiánya együttesen szolgáltak a Testület döntésének alapjául.

A fentiek alapján és a megismert összes körülményre tekintettel a Testület a panaszos előállítását aránytalannak, az I. r. panaszos személyi szabadságát súlyosan sértőnek ítélte meg.

2) Az I. r. panaszos azon sérelme kapcsán, hogy nem tájékoztatták a jogairól az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint az I. r. panaszos esetében a védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés a 23/2003. (I.24.) BM-IM együttes rendelet 4. § (4) bekezdése alapján 2012. november 28. 15 órakor megtörtént. Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról a tájékoztatót és az előállítás idejéről az igazolást átadták. Az I. r. panaszos az előállító egységben történő elhelyezéssel kapcsolatban a 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8)-(9) bekezdése [„A fogvatartott a fogdába történő befogadásakor jogosult anyanyelvén, vagy az általa ismert más nyelven írásban, ha indokolt, szóban megismerni a) jogait és kötelezségeit, azok gyakorlásának módját, b) a fogda napirendjét, c) a panasz és a kérelem előterjesztésének módját, d) a fegyelmi vétségeket, a kiszabható fegyelmi fenyítéseket, azok időtartamát, a jogorvoslat lehetőségeit. A fogvatartott részére befogadásakor át kell adni a jogait és kötelezségeit tartalmazó, valamint a vele szemben alkalmazható kényszerítőeszközökről szóló írásos tájékoztatót. A szóbeli tájékoztatás megtörténtéről és megértéséről, illetőleg az írásos tájékoztató átvételéről a fogvatartottat a (8) bekezdés első mondatának figyelembevételével írásban nyilatkoztatni kell.”], a 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A. pontja alapján jogairól és kötelezségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta.

Az ügyeletes tiszt szintén úgy nyilatkozott, hogy az I. r. panaszos megkapta a jogaira és kötelezségeire vonatkozó tájékoztatást.

A lefoglalásról szóló és az I. r. panaszos által aláírt jegyzőkönyv, illetve a lefoglalásról szóló és a panaszosok által aláírt határozat tartalmazza a lefoglalással szembeni jogorvoslati lehetőségekre vonatkozó kioktatást.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a panaszos a lefoglalással összefüggésben tájékoztatásban részesült a jogorvoslati lehetőségeiről, nem volt igazolható kétséget kizáróan ugyanakkor az, hogy a tájékoztatás egyéb vonatkozásban is teljeskörű volt. Ez utóbbi sérelem kapcsán ugyanis a Testület ellentmondást tapasztal a felek előadásában, amely további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában nem volt feloldható.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök kioktatatták-e az I. r. panaszost a jogairól és a kötelezettségeiről, ezért tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

3) A befogadási eljárás körülményeivel kapcsolatos panasz kapcsán az alábbi megállapításokat teszi a Testület.

Az I. r. panaszos sérelmezte, hogy egy kis irodaszerű helyiségbe vitte őt egy rendőr és egy rendőrnő. Ott a személyes adatait kérdezték, utána a férfi rendőr kiment a szobából. A női rendőr utasította, hogy vegye le a pólóját, megtapogatta a mellét és a melltartóját, le kellett tolnia a nadrágját és az alsóneműjét, majd a rendőrnő a háta mögé állt, és rászólt, hogy meztelenül guggoljon le, ezután felállhatott, és felöltözhett. Az I. r. panaszos számára nagyon megalázó volt az eljárás, különösen, hogy éppen menstruált. Leltárba vették a nála lévő dolgokat, majd egy koszos cellába kísérték.

Az ügyeletes tiszt jelentésében előadta, hogy a ruházatátvizsgálás az előállító helyiség orvosi szobájában történt, nem pedig egy irodahelyiségben. Az orvosi szobában a ruházat szakszerű átvizsgálásához szükséges azok levétele és egyenként történő átvizsgálása. Az átvizsgálás során a r. hdgy. nem volt jelen, így nem tudja, hogy panaszolt-e az I. r. panaszos eközben bármit is, de ez az eljárás minden befogadásnál kötelező jellegű tekintettel arra, hogy az előállítottnál maradhat bűncselekmény elkövetéséből származható tárgy vagy önkárosításra alkalmas eszköz.

L. T. r. főrm. 2013. március 25-én kelt jelentésében előadta, hogy az előírásoknak megfelelő, kötelező tételes ruházatátvizsgálást Cs. D. r. őrm. hajtotta végre.

A Testület mind a 2012. december 19-én, mind a 2013. március 11-i megkeresésében kérte a rendőrséget, hogy nyilatkozzanak, mi indokolta a panaszos ilyen alapos átvizsgálását, és hogy valóban a panaszos által előadott módon zajlott-e le a befogadást megelőző eseménysor. A kapitányságvezető 2013. március 26-án kelt átirata szerint Cs. D. r. őrm-t nem tudta nyilatkoztatni a panasz kapcsán, mivel szabadságát töltötte.

A Testület tekintettel arra, hogy a rendőrség kétszeri felhívás ellenére sem cáfolta a panaszos által előadottakat, elfogadta a befogadási eljárás vonatkozásában a panaszosi előadást és vizsgálata során ebből a tényelőadásból indult ki.

Az Rtv. 31. § (1) bekezdése szerint akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önvészély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.

Az Rtv. 18. § (4)-(6) bekezdés a befogadási eljárással kapcsolatban azt rögzíti, hogy amennyiben a rendelkezésre álló adatokra, illetve a befogadás körülményeire vagy a fogvatartott viselkedésére tekintettel alapos okkal feltételezhető, hogy a fogvatartott saját vagy más életének, testi épségének veszélyeztetésére alkalmas tárgyat tart magánál, az élet, testi épség védelme, továbbá a bűncselekmény megelőzése érdekében a fogvatartott testét, erre vonatkozó előzetes figyelmeztetést követően - a testüregekre is kiterjedően - át kell

vizsgálni. A fogvatartott testének átvizsgálása nem történhet szeméremsértő módon, és az átvizsgálás alatt más fogvatartott, illetve a fogvatartottal ellentétes nemű személy nem lehet jelen. A testüreges átvizsgálását csak orvos végezheti, amelynek során a vizsgálatot végző orvoson kívül a vizsgálat elvégzésében közreműködő egészségügyi dolgozó, valamint a vizsgált személlyel azonos nemű rendőr lehet jelen.

A Szolgálati Szabályzat 31. § (7)-(8) bekezdése szerint az előállító egységben történő elhelyezéskor a fogvatartottat ruházatát támadás vagy önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele céljából a felügyeletet ellátó rendőrnek át kell vizsgálnia. A ruházat átvizsgálását a fogvatartottal ellentétes nemű személy nem végezheti, valamint nem lehet jelen, kivéve, ha az átvizsgálás technikai eszközzel történik. A fogvatartás biztonsági követelményeire figyelemmel, valamint az esetleges önkárosítás megelőzése érdekében az előállító helyiségben a fogvatartott saját tulajdonú alsó- és felsőruházatát nadrágszíj nélkül, lábbelijét cipőfűző nélkül tarthatja magánál.

Az Rtv. 97. § (1) bekezdésének h) pontja szerint fogvatartott az, akit törvény, illetőleg törvény alapján kiadott hatósági határozat alapján a szabad mozgáshoz és tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogában korlátoznak (örizetbe vett, előzetesen letartóztatott, közbiztonsági őrizetben lévő, elfogott és előállított, elővezetett).

Az Rtv. 16. § (4) bekezdése értelmében a rendőr nem alkalmazhat kínzást, kényszervallatást, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot, az erre vonatkozó utasítást köteles megtagadni.

A fentebb hivatkozott Rtv. 31. § (1) bekezdése tehát lehetőségként, a rendőr mérlegelésére bízva ad felhatalmazást a személyi szabadságában korlátozott személy ruházatának átvizsgálására. Ehhez képest a Szolgálati Szabályzat ugyanezen rendelkezéseket (támadás vagy önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele céljából) átvéve és annak alkalmazási körét szűkítve – az előállító helyiségbe elhelyezéskor – már kötelező ruházatátvizsgálást ír elő. Ehhez a kötelező szabályhoz képest speciális szabályként rendelkezik az Rtv. 18. §-a szakasza a fogvatartott testének (testfelületének és testüregének) vizsgálatáról akkor, amikor azt bizonyos egyéb körülmények fennállása esetén („a rendelkezésre álló adatokra, illetve a befogadás körülményeire vagy a fogvatartott viselkedésére tekintettel alapos okkal feltételezhető”) lehetőségként biztosítja.

Az I. r. panaszossal kapcsolatban rendelkezésre álló iratokban semmi nem mutatott arra, hogy fennállt volna olyan egyéb körülmény, ami miatt szükséges lett volna a testfelületét átvizsgálni. Az iratokból nem tűnik ki olyan adat, ami megteremtette volna annak a gyanúját, hogy az I. r. panaszos önmaga vagy mások károsításra vagy a bűncselekmény elkövetésére alkalmas tárgyat próbált a testfelületén becsempészni az előállító helyiségbe.

A testfelület ilyenén átvizsgálása az emberi méltóságot súlyosan korlátozó eljárás, amely csak abban az esetben lehet jogszerű alapjog-korlátozás, ha megfelelő jogalap birtokában és az arányosság követelményét szem előtt tartva fogantatják.

Jelen esetben ezek a törvény által megkövetelt – fentebb kifejtett – speciális feltételek nem álltak fenn, ezért a Testület megállapította, hogy az ilyenén átvizsgálás az Alaptörvény III. cikkében tilalmazott megalázó bánásmódnak minősül, amely súlyos mértékben sértette az I. r. panaszos emberi méltósághoz fűződő jogát.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint súlyosan sérült az I. r. panaszos emberi méltósághoz fűződő joga a vele szemben a befogadás során alkalmazott átvizsgálás miatt.

4) Az I. r. panaszos sérelmezte, hogy egy koszos cellában helyezték el, ahol az ágymatrac körömdarabokkal volt tele.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A rendőrség érdemben nem adott az I. r. panaszosnak az előállító helyiség higiéniai állapotát érintő sérelmeivel kapcsolatban választ a Testület megkeresésére, az ügyeletes tiszt jelentésében csupán annyit írt ezzel összefüggésben, hogy annak megítélése nem az ő kompetenciája.

Olyan esetekben, amikor az I. r. panaszos állításait a rendőrség a Testület kifejezett kérése ellenére sem cáfolja, töretlen gyakorlata szerint a Testület elfogadja a panaszosi állítást. Ennek megfelelően a panaszos előadását jelen ügyben is elfogadta a történések valós leírásaként, és döntését arra alapozva hozta meg.

A Testület ennek következtében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a cella kifogásolható tisztasága, higiéniai állapota alkalmas lehetett arra, hogy az I. r. panaszos méltóságának sérelmét okozza.

Minderre tekintettel a Testület megállapította az I. r. panaszos méltósághoz fűződő jogának sérelmét.

V.

A Testület álláspontja szerint az I. r. panaszos előállítására kellő jogalap birtokában került sor, viszont az időtartam nem felelt meg az arányosság követelményeinek, ezért sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga. A befogadási eljárás során alkalmazott testfelület átvizsgálás sérült az I. r. panaszos emberi méltósághoz fűződő joga, szintén sérült ugyanezen joga az előállító helyiség higiéniai hiányosságai miatt.

Az I. r. panaszosnak a tájékoztatás elmaradására vonatkozó kifogása kapcsán ugyanakkor a Testület nem tudta feloldani az előadások közötti ellentmondást, ezért nem tudta megállapítani az I. r. panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét.

A Testület megállapította, hogy a II. r. panaszos vonatkozásában a panaszbeadvány elkésztett, ezért azt érdemben nem vizsgálta.

A megvalósult alapjogsértések a Testület megítélése szerint elérték a súlyosság azon fokát, amely indokoltta tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2013. július 3.

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET